

Proloog

Ze had geen idee wat haar overkwam en voelde alleen nog dat ze een soort draaikolk in gezogen werd. Het was een beetje zoals in de zweefmolen, waarin ze destijds, toen ze nog kinderen waren, de middelpuntvliedende kracht uitgeprobeerd hadden. Alles om haar heen draaide als in een wervelwind en ze was elke vorm van overzicht kwijt, had geen idee meer wat boven of onder, links of rechts en voor of achter was.

Van alle kanten werd er aan haar getrokken door onzichtbare krachten, die haar leken te willen verscheuren. De lucht om haar heen bestond duidelijk alleen nog maar uit elektrische lading. Ze had geen idee of ze al haar ledematen nog wel had. Alles trilde, bibberde en beefde, alles schitterde en fonkelde, begeleid door een bulderend geraas zonder begin of einde, een onafgebroken geflikker. Katapultachtige stuwkrachten, die steeds weer naar nieuwe krachtvelden leidden. Het was bijna meer dan een eenvoudige sterveling kon verdragen.

‘Zac...’ wist ze met moeite uit te brengen. ‘Zac... Help!’

Maar Zac was er niet meer.

En ook Momo had haar verlaten. Momo, die zo veel voor haar betekend had en die ze van het ene op het andere moment kwijtgeraakt was. Momo, voor wie ze überhaupt met tijdreizen begonnen was.

Ze omklemde de ketting met het kleine klokje eraan, die ze had geërfd van haar moeder – haar moeder, die zich al zo lang in een andere tijddimensie bevond.

Ondanks al het geweld om haar heen merkte ze dat *chronos*, de tijdlijn, in adembenemende snelheid aan haar voorbijtrok. Haar lichaam voelde alsof het niet meer van haar was. Misschien was ze al overgegaan naar het *eon*, de eeuwigheid? Misschien zou ze nu gauw haar ouders weerzien? Misschien was ze nu echt overleden?

Maar dan zou ze toch niet die brandende pijn in haar hart voelen, of wel? Die oneindig diepe pijn, omdat diegene, van wie ze meer hield dan van wat dan ook en voor wie ze alles gedaan zou hebben, haar verlaten had. En dat terwijl ze juist voor eeuwig met hem door de ruimte en tijd had willen dansen. *Alles* hadden ze kunnen betekenen voor elkaar. Ze hadden elkaar kunnen beschermen en versterken. Ze hadden elkaar dat kunnen geven wat ze allebei hadden moeten missen in het leven.

Maar hij was uit haar leven verdwenen.

In het *eon* bestaat geen pijn, had prof Silverman haar ooit verteld. Maar als dat waar was, waarom voelde die pijn in haar hart dan zo veel werkelijker dan al het andere?

Leefde ze dan misschien toch nog, maar alleen in een andere dimensie? Of... in een andere tijd?

Een moment lang voelde ze zich compleet gewichtsloos.

Hoe bijna alles begon

13 juni 1979

Ze stond in een kartonnen doos op het grasveldje naast het huis en wilde net aan haar reis naar de eenentwintigste eeuw beginnen. De dag ervoor was ze nog naar het verleden gereisd. En vandaag wilde ze weleens kijken hoe het er in de toekomst uitzag. Toch had ze het gevoel dat er nog iets miste. Ze keek om zich heen. De doeltijd was ingesteld. De tank was gevuld. En haar proviand, dat ze mee wilde nemen in de toekomst, had ze ook bij zich. Je wist immers nooit of er dan nog appels of aardbeien waren.

Juist toen ze met haar tijdmachine wilde opstijgen, kwam er een klein jongetje met bruine krullen en tuinbroek aan bij haar staan. Met grote, chocoladebruine ogen keek hij haar aan. Op zijn linkerwang had hij een kleine moedervlek. Waarschijnlijk had hij haar al een hele tijd vanaf een afstandje gadegeslagen, zonder dat ze het in de gaten gehad had.

‘Vat doe jij?’ vroeg het jongetje.

‘Ik ga naar de toekomst,’ antwoordde ze, en ze vroeg zich af of hij iets in zijn mond had, omdat hij een beetje vreemd praatte.

‘Mag ik mee?’

Ze keek hem aan en dacht even na, waarna ze besloot dat *hij* het was, wat ze gemist had.

‘Ja,’ zei ze. ‘Je mag mee.’

Het jongetje keek haar stralend aan.

‘Maar dan moet je nu wel instappen. Zo veel tijd hebben we niet meer.’

‘Vaar reisjen ve dan heen?’

Ze zette haar handen in haar zij en keek streng op hem neer. ‘Je moet niet vragen *waarheen* we gaan, maar naar *wanneer* we gaan.’

‘O. Dus ve reisjen naar vanneer.’

Ze zag dat hij niets in zijn mond had; blijkbaar praatte hij dus gewoon zo raar.

Ze schoof een beetje opzij en hij klom bij haar in de doos. Vervolgens kwam hij dicht tegen haar aan staan en sloeg zijn kleine armpjes om haar middel. Zijn lijfje voelde warm en zacht. En vanaf dat moment wist ze dat ze vrienden waren. Hoewel hij minstens een halve kop kleiner was dan zij. Maar dat maakte niet uit. Hij rook in ieder geval lekker, vond ze. Naar dennen-appels.

‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’ vroeg ze.

‘Fjijf. En jij?’ Hij drukte zijn kin tegen haar borst en keek naar haar op.

‘Vijf? Ik ook. Maar ik ben bijna zes.’

‘Jij bent vel goot voor fjijf.’

Ze besloot er maar niet meer op te letten dat hij niet alle letters goed uitsprak.

Toen bedacht ze dat het misschien wel netjes was om zich voor te stellen.

‘Ik ben kapitein Lambridge,’ zei ze, terwijl ze haar hand uitstak.

‘En met wie heb ik het genoegen?’

Het jongetje liet haar los, pakte haar hand en keek ernaar.

‘Mag ik ook kapitein sijn?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk. We kunnen allebei kapitein zijn. Dus, wat is uw naam, kapitein?’

Schaapachtig keek het jongetje haar aan.

‘Je... naam? Hoe heet je?’

‘Momo.’

‘En verder?’

‘Hoe heet *jij* eigenlijk?’

‘Lisa. Lisa Leonor Lambridge. En jij? Je heet toch niet alleen maar Momo?’

Hij schudde zijn hoofd en lachte.

‘Nou, hoe dan verder?’

In plaats van te antwoorden wees het jongetje op het grote witte huis aan het einde van de straat.

‘Woon je daar?’

Het jongetje knikte.

‘Dan heet je Kendall.’ Dat wist ze, omdat haar tante altijd samen met mevrouw Kendall boodschappen deed. ‘Je heet Momo Kendall.’

Opnieuw knikte het jongetje.

‘Mooi. Dan ben je dus kapitein Kendall.’

‘Ja.’ Het jongetje straalde nu. ‘En jij heet Isja?’

‘Lisa. Met een “l”.’

‘Isja.’

‘Lisa.’

Bedrukt schudde hij zijn hoofd.

‘Geeft niet.’ Voorzichtig streefde ze over zijn zijdezachte krullen.

‘Vliegen ve nu naar vanneer?’

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘We starten nu de tijdmachine.’ Ze drukte met haar wijsvinger op de kartonnen doos en maakte met haar lippen een brommend geluid. Waarschijnlijk vond hij het grappig klinken, want hij keek haar aan en begon te lachen; zo hard dat hij niet meer stoppen kon en op dat moment sloot ze de jongen voor altijd in haar hart.

‘Vliegen ve nu?’ vroeg hij, toen hij eindelijk uitgelachen was.

‘We vliegen al de hele tijd.’

‘Vaar isj vanneer?’

Ze dacht even na. ‘Het jaar 2000.’

‘Sjo ver?’ Zijn chocoladeogen werden groot.

‘Ja.’

‘Sjijn daar ook bui... buiten... buitenaadse...’ Verder kwam hij niet en hij keek haar vragend aan.

‘Buitenaardse wezens?’ hielp ze hem.

Hij knikte weer en lachte.

Opnieuw dacht ze even na. ‘Ja, vast wel,’ besloot ze. ‘En wij moeten tegen ze vechten.’

‘Vauw!’ Hij sloeg zijn armpjes weer stevig om haar heen en legde zijn hoofd tegen haar schouder.

‘Goed, kapitein Kendall, dan zetten we nu de tijdverplaatsing in. Houd u stevig vast!’

Er klonk een supersonische knal en de tijdmachine landde in het jaar 2000.

Vanaf die middag belde het jongetje elke dag bij haar aan om met haar te spelen.

1

Vreselijke donderdag

Donderdag 31 augustus 1989

De wekker ging en Lisa schrok wakker. Even wist ze niet waar ze was. Ze had weer eens gedroomd. Zoals zo vaak. Altijd weer diezelfde droom, waarin ze zich ergens in de toekomst bevond, een jaar of vijftientig, dertig later. Maar op de een of andere manier had alles er daar net zo uitgezien als nu. Dus geen enorme wolkenkrabbers of robots, die door de straten liepen. Of auto's die eruitzagen als raketten. Maar wat had ze dan wel gezien? Alle mensen hadden rondgelopen met een soort zakcomputertje. Een zakcomputer die echt zo klein was, dat je hem in je handtas of broekzak kon stoppen. Bizar!

Slaperig zwaaide ze haar voeten over de rand van het bed en zette ze op de grond. Op de poster aan de muur herinnerde een nerveuze Marty McFly, die wijdbeens voor een brandende auto stond en met een geschrokken blik op zijn horloge keek, haar eraan dat ook zij in de problemen zou komen als ze zich niet haastte en zo snel mogelijk terugkeerde naar de tegenwoordige tijd.

De groene, oplichtende cijfers op haar digitale wekker gaven aan dat het donderdag 31 augustus 1989 was.

Donderdag.

De vreselijkste dag van de week, als je het haar vroeg, en voor haar part mochten alle donderdagen van de kalender geschrapt worden. Ze hadden haar niets dan ellende gebracht. Ook de dag waarop haar ouders om het leven waren gekomen, 21 augustus 1975, kort na haar tweede verjaardag, was een donderdag geweest.

Maar helaas zat er niets anders op dan deze dag gewoon te doorstaan. Soms zou het handig zijn om een tijdmachine te hebben, waarmee ze de donderdagen eenvoudigweg kon overslaan.

Ze drukte op de aan-uitknop van haar cassette recorder en *The Look* van Roxette schalde door de kamer. Wekenlang had ze haar best gedaan om het lied volledig op het bandje te kunnen opnemen.

Elke zondag had ze met de cassette recorder voor de radio zitten wachten, had ze de hitparade van begin tot eind helemaal afge luisterd – wijs- en middelvinger klaar – om precies op het juiste moment de record- en aan-uitknop in te drukken. Maar elke keer had de discjockey weer door het lied heen zitten kletsen. Pas na vier weken was het eindelijk gelukt. Tja, als je zakgeld niet genoeg was om singles van te kopen, moest je het doen met een middelmatige bandopname.

*What in the world can make a
Brown-eyed girl turn blue?*

*When everything I'll ever do
I'll do for you
And I go la la la la la...*

She's got the look!

Zachtjes zong ze mee met het lied, terwijl ze haar schooluniform aantrok. Inmiddels had ze precies de juiste volumesterkte gevonden om haar muziek te luisteren, zonder Thomas en zijn vriendin Fanny wakker te maken en een uitbrander te krijgen. Fanny moest eerder of later opstaan dan zij, afhankelijk van de vraag of ze vroege of late dienst had. Ze werkte namelijk als verpleegster in het Saint Claire's Hospital, in het centrum van de stad.

In de badkamer maakte Lisa zich klaar. Lang had ze niet nodig. Haar haren waren binnen vijf minuten gedaan en make-up droeg ze niet. Dat was haar allemaal te ingewikkeld.

Voordat ze haar kamer verliet, trok ze nog snel de kist onder haar bed vandaan en stak het kleine Donkey Kong Jr.-spelletje in haar zak. Thomas wist niet dat ze in de kist stiekem nog wat speelgoed bewaarde, want ze had hem gezegd dat ze alles zou weggooien en eindelijk volwassen worden. Maar als ze eerlijk was, zou ze het allerliefst een gameboy willen hebben; al kon ze dat met haar kleine beetje zakgeld wel op haar buik schrijven. En dus moest ze het doen met haar stokoude Donkey Kong-spelletje, dat ze inmiddels zelfs met haar ogen dicht kon spelen. Nog een laatste keer draaide ze zich om om haar ouders, die haar vanaf de foto op haar nachtkastje toelachten, een kushandje toe te werpen. Ze had graag geweten hoe ze eruit hadden gezien als ze serieus of geamuseerd of verdrietig waren – of boos op haar, zoals normale ouders. En hoe hun stemmen geklonken hadden. Maar het enige wat ze kende, was deze glimlach, die elke dag hetzelfde was, al veertien jaar lang. Alleen heel af en toe in een droom meende ze de stem van haar moeder te horen. Misschien omdat er ergens diep vanbinnen toch nog een paar half vergeten babyherinneringen sluimerden.

‘Dag mam en pap,’ fluisterde ze. ‘Fijne dag.’

Had ze maar een tijdmachine, zoals Marty McFly uit *Back to the Future*, waarmee ze terug naar het verleden kon reizen om haar ouders te leren kennen. Dat zou zo gaaf zijn.

Maar nu moest ze zich echt haasten.

Buiten op straat verborg ze haar ketting onder haar blouse. De ketting was een erfstuk van haar moeder en ze had er een hekel aan om gebombardeerd te worden met vragen als waar ze die mooie, smaragdgroene horlogehanger met fijn bewerkte, gouden rand vandaan had. Haar droevige familiegeschiedenis ging niemand wat aan.

Het busstation bevond zich helemaal aan het eind van de straat. Het was zo'n eenvoudige, saaie straat met smalle, bakstenen huizenblokken, waarin mensen woonden die zich niets beters konden veroorloven. Maar het was nu eenmaal niet anders als je inwoonde bij je vier jaar oudere broer, die zelf nog studeerde. Eerder hadden ze weliswaar in een betere buurt gewoond, maar Lisa was de constante ruzies – die natuurlijk bijna altijd over geld gegaan waren, waar anders over? – tussen haar neurotische tante Sally en chagrijnige oom Bob zo zat, dat ze tienmaal liever een wat bescheidener thuis had en daarmee rust. Nou ja, een beetje rust dan.

Ze hoorde de bus aankomen en zette en eindsprintje in. Nog net op tijd kwam ze bij de achterdeur aan, voordat die zich met een gekraak en gesis weer sloot.

De stad Tomsborough had kortgeleden zes nieuwe bussen voor lijn 16 aangeschaft, maar helaas had Lisa zelden het geluk in een van deze nieuwe exemplaren mee te mogen rijden. Meestal moest ze het doen met een van die rammelende en puffende, oude gevallen, waarvan een deel nog uit de jaren vijftig stamde. Omdat ze als een van de weinigen van school in het stadsdeel East River woonde, was de route naar school voor haar het langst. Voordeel was wel dat ze daardoor nog uit bijna alle zitplaatsen kon kiezen en ze ging altijd voor dezelfde stoel: links achterin, vanwaar ze alles wat zich in de bus afspeelde goed kon overzien.

Normaal gesproken had ze tot aan het centrum van Tomsborough net genoeg tijd om naar de eerste twee liedjes van haar lievelingscassette te luisteren, maar uitgerekend vandaag was de tape van de cassette weer eens vastgelopen in de walkman. Ze zuchtte ongeduldig en probeerde de tape voorzichtig los te peuteren, zonder het te beschadigen. Toen pakte ze een potlood uit haar schooltas, stak het in een van de twee spoeltjes en draaide net zo lang, totdat het tape weer helemaal opgewikkeld

was. Ze benijdde de paar stinkend rijke schoolgenoten die zich cd's en discmans konden veroorloven en voor wie het probleem 'tapesalade', zoals ze het vaak noemden, dus tot het verleden behoorde.

Omdat er van muziekluisteren dit keer dus weinig kwam, haalde ze haar Donkey Kong-spelletje tevoorschijn en drukte op 'Game B'.

Bij de halte Tomsborough Square was het gedaan met de rust. In een keer werd de bus bestormd door vijftig, zestig leerlingen, die allemaal, net als Lisa, op de Tomsbridge-school zaten. Als eerste stapte de bijna één meter tachtig lange Carol Sanders naar binnen, die met haar lange stelten een beetje op een paard leek en haar stem droeg daar alleen maar aan bij.

'Hier is nog plek,' hinnikte ze, en ze wenkte haar vriendin, Beatrice Evans. 'Snel!'

'Doe niet zo stresserig,' zei Beatrice, die vlak achter haar liep. Ook zij was behoorlijk lang, had een stem als een breekijzer, bijna net zulke brede schouders als een man en ze viel op stoere jongens. Daarbij rookte ze als een schoorsteen.

Carol en Beatrice lieten zich op een paar vrije stoelen vallen. Carols bruine poedelkapsel was zodanig getoupeerd dat haar haar aan de ene kant het raam en aan de andere kant Beatrice' schouders raakte. Ze draaide haar grote papegaaienneus richting de deur en keek wie er nog meer instapte. Lisa had eens geamuseerd vastgesteld dat Carol drie dieren met een P in zich verenigde: Poedel, Paard en Papegaaai. Maar dat was een grapje dat ze liever voor zich hield.

Drie meisjes met perfect in model gebrachte kapsels wisten zich met zijn drieën op de twee vrije stoelen tegenover Carol en Beatrice te wurmen, doordat de dikste van hen de kleinste op schoot nam. Stiekem noemde Lisa de drie het 'Blondie-trio', omdat ze alle drie blonde highlights in hun haar hadden.

'Zo, hebben jullie allemaal je föhnbeurt weer gehad?' spotte

Beatrice met haar hese stem. ‘Ben benieuwd of Kendall vandaag zijn bed uit kon komen.’

‘Hij zal wel moeten, als hij niet nog meer in de problemen wil komen,’ zei Carol. ‘Heb gehoord dat hij amper op voldoende staat? Hij zal echt zijn best moeten doen, wil hij dit jaar overgaan.’

‘Hij kan er toch ook niets aan doen dat hij zo vaak ziek is,’ zei Sandy, de schattigste van het Blondie-trio, die ook de meeste platinablond highlights in haar haar had. Ze had volle lippen, waarmee ze graag pruilde als de dingen niet helemaal gingen zoals ze graag zou willen.

Op dat moment moest Beatrice zo hard lachen, dat haar hele lichaam ervan schudde. ‘Kom op, zeg. Die is gewoon te lui om zijn uit bed te komen.’

Kimberley, bij wie Sandy op schoot zat, begon te giechelen – wat meer klonk als het geknor van een varken – alsof het het grappigste was wat ze ooit gehoord had. Ze had een pagekapsel, waarvan ze de pony met gel omhoog gekamd had. Alleen Camilla, de derde blondine, met een roze strik in het haar, zweeg; ze haalde afwezig haar schouders op en liet haar blik door het raam over de voorbijglijdende straten en huizen gaan.

‘Trouwens,’ schalde Carols stem weer door de bus, ‘gaat dat feest bij de Kendalls zaterdag nou nog door of niet?’

‘Ja,’ antwoordde Sandy, en ook Camilla knikte bevestigend.

‘En? Zijn wij ook uitgenodigd?’ Uitdagend keek Carol de drie blondines aan.

‘Geen idee. Dat moet je maar aan Morgan vragen. Het is immers *zijn* broer, die het feest organiseert.’ Op Kimberleys schoot ging Sandy wat verzitten, om een wat gemakkelijker houding te vinden, waarop Kimberley luid kreunde.

‘De grote Steven Kendall!’ Lachend gooide Beatrice haar donkerblonde lokken, die ze met een groene haarband in toom hield, naar achteren. ‘De beste rugby- en hockeyaanvoerder *ever*! Dat voor hem nog geen monument opgericht is! Eens kijken of zijne

doorluchtige hoogheid ons cool genoeg vindt. Maar ik vermoed dat hij sowieso mijn vriend Ross zal uitnodigen, die kennen elkaar tenslotte al jaren.'

De bus naderde halte Westhill Mall en minderde vaart. Westhill Mall was het grote winkelcentrum aan de rand van de chique buurt Westhill. Sandy en Camilla gingen rechtop zitten, terwijl Kimberley op haar stoel heen en weer schoof en nog eens kreunde.

'O, o, dat wordt een drama,' gniffelde Beatrice geamuseerd.

'Drama?' Met grote ogen staarde Sandy Beatrice verbaasd aan.

'Wat bedoel je?'

'Nou, het herfstbal natuurlijk. Of heeft de kleine Kendall eindelijk besloten wie van jullie drie beauty's hij als danspartner zal kiezen?'

'O, het herfstbal!' Sandy had duidelijk even nodig om Beatrice' abrupte overgang van het feest naar het herfstbal te volgen. Ze wisselde een blik met Kimberley en Camilla, maar die zwegen. Blijkbaar kon geen van de drie Beatrice' vraag beantwoorden.

'Haha!' Beatrice sloeg geamuseerd op haar bovenbenen. 'Ik zie het al, de kleine Kendall kan weer eens niet beslissen welk stuk speelgoed hij kiezen moet. Die arme, verwende, kleine bengel!' Carol hinnikte weer.

'Speelgoed?' Vragend fronste Sandy haar voorhoofd.

'Nou, gelukkig heb *ik* dat probleem niet! Ik heb tenminste een *vaste* vriend,' zei Carol.

'En ik ga al met Ross Gallagher naar het bal,' zei Beatrice. 'Gelukkig zijn oud-leerlingen ook nog welkom. Ik heb namelijk een *echte* vent nodig. Een met hersens, die iets meer dan twee lettergrepen op een dag zegt.'

Sandy rimpelde haar neus. Ross Gallagher had lang geleden ook op Tomsbridge gezeten, maar inmiddels was hij vijftientig en dus al lang volwassen. Het leeftijdsverschil tussen hem en Beatrice bedroeg negen jaar, wat in Beatrice' ogen precies goed was.

Lisa had alles over de rand van haar spelcomputer nauwkeurig

gevolgd. Van dat feest, dat zaterdag blijkbaar bij de Kendalls gegeven werd, had ze tot nu toe slechts vaag iets meegekregen en aan dat stomme herfstbal wilde ze niet eens denken.

Het was voor het eerst dat hun klas mocht deelnemen aan het jaarlijkse herfstbal, dat volgende maand plaatsvond, omdat het alleen voor de bovenbouw was. Maar de kans dat iemand haar mee zou vragen, was toch nul komma nul één procent, vooral omdat ze langer was dan de meeste jongens op school.

De bus stopte voor de Westhill Mall. Evenals Lisa's ademhaling. Haar vingers begonnen te beven en Donkey Kong Jr. verloor zijn eerste leven. Het Blondie-trio ging rechter op zitten en Carols papegaaïenneus draaide weer richting de deur.

Drie knappe jongens in donkerblauwe schooluniformen betraden de bus en slenterden nonchalant door het middenpad. De knapste van de drie, een slungelig type met donkerbruin, bijna schouderlang, krullend haar en een kleine moedervlek op zijn wang, draaide zich naar de meisjes en gaf hun een knikje. Zijn twee vrienden, allebei een stuk groter dan hij en met blonde, keurig gekamde haren, volgden hem op de voet en begroetten de meisjes vriendelijk.

De drie jongens gingen op de enige nog vrije staanplaatsen staan en hielden zich vast aan de stang. De bruinharige jongen leek het liefst ter plekke weer in slaap te vallen.

'Hé, Kendall! Kan er niet eens meer een fatsoenlijke begroeting vanaf?' vroeg Beatrice, maar hij gaf geen antwoord.

'Je was weer eens ziek, zeker?' hinnikte Carol. 'Hoe vaak ben je deze maand eigenlijk al ziek geweest, Kendall?'

Met ingehouden adem volgde Lisa de situatie. Morgan Kendall, de jongen die verantwoordelijk was voor zo veel van haar slape-loze nachten en hartkloppingen, wendde zich tot Carol en keek haar met een geïrriteerde blik aan.

'Klopt het, dat je broer zaterdag een feest geeft?' ging Carol on-verstoorbaar verder met haar vragen.

‘Ja,’ zei Morgan, waarna hij uitgebreid gaapte.

‘Iets meer details, alsjeblieft?’

‘Hopelijk heeft hij nog genoeg woorden over voor de rest van de dag,’ spotte Beatrice.

‘Zijn wij ook uitgenodigd?’ vroeg Carol hoopvol.

Morgan zag blijkbaar in dat er van dutten niets meer kwam en dat Carol hem net zo lang zou lastigvallen, totdat ze kreeg wat ze wilde.

‘Geen idee. Moet je Stevie vragen.’

‘Lieve help, kun je ook eens meer dan twee zinnen per dag spreken, Kendall? Of is het soms cool om zo weinig te zeggen?’

‘Wij zijn nu eenmaal *mannen*, Carol! En mannen praten gewoon niet zo veel als vrouwen,’ grijnsde Nathan Fletcher, een van de twee blonde jongens. Hij was de grootste en meest gespierde van het trio en droeg zijn blonde haar van voren kort en van achteren lang. Een matjeskapsel.

Paul Stewart, de derde jongen en tevens de dunste, knikte instemmend. Geen van drieën behoorde tot de spraakzaamste types van school, hoewel Morgan echt wel de zwijgzaamste van allemaal was. Ze stonden erom bekend altijd wel iets te doen wat niet door de beugel kon, zoals het binnensmokkelen van drank op een schoolfeest, of af en toe spijbelen en in plaats van een les te volgen, te gaan zonnen op het dakterras van de school, dat verboden terrein was voor leerlingen.

De bus stuiterde over een hobbel, waardoor Lisa’s vingers van de toetsen gleden. *Boing!* Donkey Kong Jr. werd opnieuw gebeten door een krokodil en verloor weer een leven, wat door het kleine spelcomputertje luid en duidelijk te kennen gegeven werd.

Geamuseerd keek Carol in Lisa’s richting. ‘Speelt zij dat stomme spel nu *nog?*’

‘Die spoort sowieso niet,’ zei Beatrice. ‘Normale mensen zijn dat met zestien toch wel ontgroeid.’

Lisa sloeg haar ogen op en stak haar tong uit naar Beatrice. Ze

was al lang geleden gestopt met zich iets aantrekken van wat anderen van haar vonden. Het had toch geen zin. Ze was anders dan de rest en had besloten om daar vrede mee te hebben. In haar hoofd had ze zelfs een lijst gemaakt van alle dingen die *niet* normaal waren aan haar.

1. Ze heette Lisa Leonor Lambridge. Drie keer een L aan het begin. Wat sommigen erg grappig vonden, vooral Maddox Cox, de grappenmaker van de klas.
2. Haar ouders waren tijdens een zendingsreis in Vietnam om het leven gekomen.
3. Ze was bevriend met Zac Silverman, de verstrooide nerd, die al jaren probeerde een tijdmachine uit te vinden.
4. Ze had slechts één vriendin en ging verder liever met jongens om.
5. Ze droeg geen make-up.
6. Ze had ook geen permanentje, geen laagjeskapsel en geen makkelijke, korte coupe, en ze gebruikte geen gel of haarlak om haar haren te transformeren in leeuwenmanen.
7. Ze wilde niet bij de padvinders.
8. Ze wilde niet bij een muziekvereniging.
9. Ze wilde bij geen enkele vereniging.
10. Ze wilde in plaats daarvan informatica studeren.
11. Ze speelde nog steeds Donkey Kong.
12. Ze vond de hit *Never Ending Story* van Limahl nog steeds goed, al was het nummer dan al vijf jaar oud en mocht je het volgens Carol en Beatrice alleen nog maar leuk vinden als je jonger was dan twaalf.
13. Ze verplaatste zich liever per skateboard dan per fiets.
14. Ze was, sinds haar vijfde, al tot over haar oren verliefd op Morgan Kendall.